

[Hanne Reintoft.]
tilstand i stedet for at fortsætte sin uddannelse.

Dertil kommer, at reglerne betyder, at den almindelige revalidend, der skal uddanne sig, kommer til at bringe sig i en overordentlig stor gæld. Og jeg tror, at de, der kender lidt til socialt arbejde, vil vide, at almindelige arbejdende mennesker, oven i købet med et stærkt vaklende helbred, vil vige tilbage for at få en gæld på omkring 100.000 kr., når de er færdige med en uddannelse, hvor de endda, efter de triste erfaringer, vi har med at få ansat de færdiguddannede revalidender, må frygte ikke at kunne få job.

Dertil kommer, at der er meget usikkerhed og forvirring både hos kommunerne og revalidenderne. Jeg har selv i den senere tid sendt mange revalidender til deres kommuner for at få klaring på forholdene efter den 1. april eller den 1. august, og der er for så vidt ikke nogen, der rigtig kan afstikke retningslinjerne.

Vi er vel her enige om, at revalidering er en samfundsøkonomisk og også menneskeligt rigtig ting. Vi ved også alle sammen, at revalideringen har haft meget vanskelige vilkår. Hverken det private eller det offentlige arbejdsmarked har været påfaldende samarbejdsvillige, og denne samarbejdsvilje er jo ikke større nu, hvor der er krise og arbejdsløshed.

Hvis vi vil undgå stigende invalidepensionstal, så ved vi også, at der må revalideres, og derfor vil jeg virkelig opfordre ministeren til under hensyn til den yderligere forringelse, der er sket af bistandsloven, at finde de politiske muligheder.

Socialministeren (*Eva Gredal*):

Spørgsmålet drejer sig jo om de problemer, som de ændringer, der i foråret 1975 blev foretaget i Statens Uddannelsesstøtte, giver i forhold til reglerne i bistandslovens § 42, stk. 1.

Jeg kan henvise til, at jeg allerede i slutningen af sidste folketingssamling, dels skriftligt, dels mundtligt, over for folketingsgjorde rede for disse problemer og stillede i udsigt, at jeg i dette folketingsår ville tage spørgsmålet op om muligheden for at få ændret bistandslovens § 42.

Det var socialreformkommissionens indstilling, at de mennesker, der måtte gå ind

i en uddannelse af sociale årsager, længst muligt skulle sidestilles med andre uddannelsessøgende, men med mulighed for supplerende hjælp. Denne ordning måtte ud fra en socialpolitisk betragtning anses for rimelig efter de regler, der dengang gjaldt om Statens Uddannelsesstøtte. Efter bistandslovens § 42 er hjælpen subsidiær i forhold til ydelser fra Statens Uddannelsesstøtte.

Efter ændringerne i uddannelsesstøtten er der sket en afgørende ændring i de forudsætninger, der lå til grund for udformningen af § 42. Jeg deler derfor de bekymringer, der fra mange sider er fremført i denne anledning, og jeg har derfor gennem nogen tid arbejdet med muligheden for at få problemet klareret på en måde, som alle kan være tjent med. Problemet er imidlertid, at et lovforslag af denne art er forbundet med en merudgift i forhold til, hvad det ville koste, hvis bistandsloven skulle træde i kraft den 1. april med § 42, sådan som den allerede er vedtaget, men jeg er i gang med at søge forholdet ændret.

Hanne Reintoft (DKP):

Jeg vil gerne takke for svaret og sige, at jeg var glad for det, men jeg håber, at problemerne kan løses, så også kommunerne er orienteret inden den 1. april.

Når der snakkes om merudgifter, så tror jeg nok, at det skulle være muligt at argumentere politisk for, at merudgiften ikke er reel, for alle de revalideringer, vi ikke får gennemført, bliver jo langt, langt kostbarere for samfundet.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Erlendsson* (FP) til socialministeren:

„Billiger ministeren, at der under den igangværende konflikt mellem sygesikringen og de praktiserende læger indføres den lettelse for patienterne, at betalte og kvitterede regninger af patientens læge kan indsendes til vedkommende socialkontor, hvorefter dette tilsender patienten det refunderede beløb?“

(Spm. nr. 254).

Skriftlig begrundelse.

Nævnte ordning vil spare tid og ulejlighed for de syge og samtidig betyde en lettelse for socialkontorerne, hvor arbejdet med den